

saasom Fordringens Betaling og desl., maa anses for bortfalden, vil det jævnlig være af Betydning for Rekvisitus at erholde et formeligt *Ophævelsesdekret* af Fogden (§ 487). Herved tænkes ikke blot paa, at mulige Tvivl om Ophævelsesgrundens Tilstrækkelighed kunne fjærnes ad denne Vej; men undertiden vil Rekvisitus ikke fuldstændig kunne komme til sin Ret, forinden han opnaar Fogdens Anerkendelse af, at Arresten er bortfalden. Saaledes vil en Ophævelseskendelse være nødvendig for, at Rekvisitus kan faa den tinglæste Arrestforretning udslettet eller Ting, af hvis Besiddelse han ved Arresten er udsat, tilbagegivne, ligesom endvidere en formelig Ophævelse af Arresten ifølge § 489 er en nødvendig Betingelse for, at Rekvisitus kan skride til at indtale sit Erstatningskrav under et selvstændigt Søgmaal. Som det fremgaar af Paragrafens Affattelse, staar Adgang til at faa Arresten ophævet ved Fogdens Kendens kun Rekvisitus aaben, hvor Paastanden støttes paa Omstændigheder, der ere indtrufne *efter* Arrestens Foretagelse; derimod kunne ny Oplysninger med Hensyn til det Spørgsmaal, om Arresten er lovlig gjort, ikke gøres gældende ad denne Vej. Om Grunden hertil henvises til de oven for til §§ 481—492 fremsatte almindelige Bemærkninger angaaende Udkastets Ordning af Arrestens Forfølgning.

Endnu bemærkes, at Rekvisitus ogsaa, naar han søger Arresten ophævet imod Sikkerhedsstillelse, jfr. § 462, maa henvende sig til Fogden. Dette Tilfælde har imidlertid en anden Karakter end de Ophævelsestilfælde, § 487 nærmest har for Øje, idet Spørgsmaalet ikke drejer sig om Arrestforretningens Ophævelse i det hele, men kun om den derved opnaaede Sikkerheds Ombytning med en anden. At Fogden imidlertid ogsaa i dette Tilfælde maa give Rekvisiten Lejlighed til at ytre sig, forinden Arrestbaandet hæves, er en Selvfølge.

Tilbage staar endnu at gøre nogle Bemærkninger om *Arrestrekvisitens Erstatningspligt* og om de Veje, ad hvilke den kan gøres gældende:

I Praxis forstaas Lovens 1—21—21 vistnok i Almindelighed saa strængt, at Arrestens Ophævelse som ulovlig gjort ubetinget medfører Erstatningsansvar for Rekvisitus. Ansaret antages at indtræde ikke blot, naar Fordringen findes ugrundet, men i Almindelighed ogsaa, naar Arresten kendes ulovlig paa Grund af Fejl ved den formelle Fremgangsmaade og desl., selv om Fejlen nærmest maa tilregnes Fogden.

Denne Regel er vistnok for stræng. Det er allerede haardt for Rekvisiten, at han ubetinget ifalder Ansvar, naar han ikke faar Dom for sin Fordring; ti det kan være ham utilregneligt, at han ikke har været i Stand til at bevise sin Ret i Hovedsagen. I sidstnævnte Henseende er der nu vel, under Hensyn til Arrestens særegne Karakter som en foregreben Anvendelse af Statens Tvangsmyndighed, ikke fundet tilstrækkelig Grund til at fravige den gældende Ret. Derimod har man troet at burde fritage Rekvisiten for Ansvar, naar Arrestens Ulovlighed er begrundet i en Fordringen uvedkommende Mangel ved Forretningen, som ikke kunde være undgaaet, af ham ved fornøden Agtpaagivenheds Anvendelse. Hvad denne Side af Forretningen angaar, er der næppe Grund til at gøre Forskel paa Arrest og Eksekution. Bortset fra den nævnte Lempelse maa § 488 i øvrigt anses for stemmende med den gældende Ret; navnlig har det altid været antaget, at det, naar Arresten bortfalder paa Grund af efterfølgende Omstændigheder, maa afhænge af de oprindelige, ved Arrestens Foretagelse foreliggende Forhold, om Ansvar er paadraget.

Ifølge § 489 kan den arresterede, ligesom efter den gældende Ret, gøre sit Krav paa Erstatning gældende som Modkrav under Arrestforfølgningssagen. Denne Adgang, der efter det ny System faar saa meget større Betydning, som Modkrav kunne gøres gældende ad Eksceptionsvejen, maa staa Rekvisitus aaben, uanset at den Fordring, for hvilken Arresten er gjort, hører til dem, mod hvilke Modfordringer i øvrigt ikke kunne fremsættes, jfr. § 292. I Overensstemmelse med Udkastets Hovedgrundsætning fastholdes det paa den anden Side i § 489, at saa længe Arresten opretholdes, og Rekvisiten altsaa er under Forpligtelse til at forfølge den, maa Rekvisitus udelukkende være henvist til at søge sin Oprejsning i Forfølgningssagen. Først naar Arresten enten ved endelig Dom er kendt ugyldig eller ved Fogdens Kendelse ophævet — ved hvilket Udtryk der her selvfølgelig kun tænkes paa en egentlig Bortfalden af Arresten, ikke paa Arrestbaandets Ombytning med en Sikkerhedsstillelse — kan Erstatningskravet gøres gældende ved selvstændigt Søgmaal. Nægter Fogden at ophæve Arresten, skønt Arrestforfølgningssag ikke er anlagt inden Udløbet af den fastsatte Frist eller senere er bortfalden, uden at Arrestens Ulovlighed er blevet afgjort ved Dom, kan Rekvisitus, der saaledes nødsages til at søge